

Nicolas Tackian

NĚKDE PŘED PEKLEM

NAPÍNAVÝ PSYCHOLOGICKÝ THRILLER
ROZEHRÁVAJÍCÍ TÉMA ZÁŽITKU BLÍZKÉ SMRTI

Někde před peklem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Niko Tackian
Někde před peklem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Niko Tackian
NĚKDE PŘED PEKLEM

Niko Tackian

NĚKDE
PŘED
PEKLEM

*Těm, kteří zůstávají, i těm, kteří nás opouštějí.
Můj dům shořel, ale mé srdce je s vámi.*

Rád si čas od času přečtu debutový román nějakého autora. Nejspíš proto, že při tom cítím jistou nostalgii po době, která se mi každým rokem trochu víc vzdaluje, ale také jednoduše proto, že rád objevuji nové styly psaní a tvůrce, kteří se za nimi skrývají.

Kniha *Někde před peklem* pro mě byla úžasným objevem. Při její četbě mě okamžitě vtáhla atmosféra, kterou tolik miluji, ta zvláštní směs tajemna a napětí, kdy člověk cítí, jak do sebe věci postupně zapadají a na povrch pomalu vyplouvá neuvěřitelný příběh.

Hlavní námět této knihy – pověstné Zážitky blízké smrti* – mě rovněž velice zajímá. Co se děje na hranici života a smrti? Co viděli ti, kteří tuto hranici překročili a vrátili se zpět? Může cesta na onen svět nějak ovlivnit naši existenci ve světě živých?

Právě toto vzrušující téma je základem vyprávění Nicolase Tackiana, které nás zavede do života nevšední hrdinky Anny, jež přežije děsivou automobilovou nehodu, aby byla záhy vtažena do víru pekelné spirály. Autor, scenárista, je rozeným vypravěčem a mistrem svého oboru, což ve čtenáři vzbuzuje neodolatelnou chuť otočit vždy znovu a znovu na další stránku. A to je to, co na románech miluji ze všeho nejvíc: kochat se četbou, naplno si ji užívat.

Někde před peklem je autorův první a vynikající román, jak ostatně potvrzuje jeho obrovský úspěch, a já doufám, že Nicolas Tackian pro nás chystá další nové příběhy, kterých se již teď nemohu dočkat!

Franck Thilliez

* Zážitek blízké smrti, *Near Death Experiences*, zkratka NDE. Pozn. překl.

„Osvícení nespočívá v tom, že pohlédneme do světla, ale v tom, že vnášíme světlo do temnoty.“

Carl Gustav Jung

KAPITOLA 1

Bílé. Všechno bylo bílé a studené. To bylo první, co Kšiltáka napadlo, sotva se donutil otevřít svá spánkem ztěžklá víčka. Jeho malý zelený stan značky Quechua trčel z bělostné planiny uprostřed lesa jako bradavice. Tento rok přišla zima o něco dřív a první sněhové vločky proměnily Vincenneský les v horskou krajinu. Teplota, klešající hluboko pod bod mrazu, občas v noci zaskočila pár nešťastníků. Stačilo, aby přestal fungovat obyčejný malý vaříč, a člověk se do rána proměnil v rampouch. Nacházeli je pak bez života v jejich skromných přístřešcích roztroušených podél lesních cest. Jenže Kšilták nebyl žádný zelenáč. Se svým jediným parťákem, psem Virgilem, žil na ulici už celou věčnost. Roky strádání a života v neustálém nebezpečí za pár vzácných chvil opravdové svobody. Někteří lidé říkají, že si bezdomovci svůj osud vybrali sami, že nechtějí pracovat, že se odmítají podřídít společenským pravidlům. Jen ať zkusí v zimě přijít a strávit s Kšiltákem a Virgilem noc ve stanu...

Psa našel Kšilták opuštěného na jednom parkovišti, když toho času přespával v pátém pařížském obvodu. Byl vyhladovělý a ztýraný bývalými majiteli a trvalo jim celé dva měsíce, než si na sebe zvykli. Teď byli jako dva bratři. Drželi nad sebou stráž na život a na smrt.

Virgilovo vytyčí Kšiltáka probralo z alkoholických snů. Ve starém spacáku z husího perí si bolestivě protáhl své staré kosti.

„Virgile! Co sakra vyvádíš? Zavři hubu!“

Žádná reakce. Pes vyrazil mezi stromy, jeho štěkot protínal ledové ticho kolem. Kšilťák nespokojeně zabručel, rozsvítil baterku a podíval se na hodinky: tři hodiny ráno. Ztěžka se vyhrabal ze spacáku a sáhl rukou do rohu stanu, kde leželo celé jeho jmění. Jedna malá taška, která sloužila zároveň jako špajzka a trezor. Nacvičeným pohybem hrábl dovnitř a nahmatal sprej. Slzný plyn měl sice prošlou lhůtu, ale Kšilťák stejně nepočítal s tím, že by ho použil. Tahle bombička ve spreji byla jeho zbraní, jeho zstrašovací silou v případech problémů. A něco mu říkalo, že problémy budou...

Zvuk rozepínaného zipu. Mohutná postava bezdomovce se protáhla otvorem ve stanu. Noční chlad ho okamžitě udeřil do plic a donutil vykašlávat hleny, které je zanášely jako bahno. Život na ulici ho před viry nijak nechránil, spíš naopak. Alkoholem zdevastovaný imunitní systém měl čím dál tím víc co dělat, aby dokázal čelit nemocem. Z obyčejné rýmy mohl být v tu ránu zápal plic, šupem do nemocnice a pak rovnou na hřbitov. Kšilťák to dobře věděl. V jiném životě a v jiné zemi by byl zdravotním bratrem.

Narovnal se mezi stromy obklopujícími jeho skrovné útočiště. Les byl v těchto místech dost hustý. Duby a buky nepravidelně trčely z křovisek a spadaných suchých větví. Člověk tu v létě občas narazil na pár výletníků, v zimě nikdy. Jedinými občasnými návštěvníky byli dobrovolníci z Červeného kříže, vzácněji pak policisté pátrající po lidech bez papírů, co utekli z nedalekého retenčního tábora. Les jako poslední útočiště vyvrhelů a nelegálních přistěhovalců. Plíce Paříže byly jako Kšilťák. Nemocné.

Vpravo zapraskala větev. Něco se tam pohnulo.

„Virgile? K noze, starouši! Pojď sem, kamaráde, povídám ti, pojd' sem!“

Kšilták opatrně postupoval vpřed. Nohy se mu bořily do sněhu, ruku se slzným plynem napřaženou před sebe, připraven postříkat všechno, co by vypadalo jen trochu podezřele.

„Virgile, nedělej kraviny! Koukej vylézt!“

Úzké psí stopy stoupaly těsně za sebou k vrcholu malého kopce, na kterém se jako zmrzlé sochy tyčily k nebi tři velké břízy. Kšilták postupoval rychlým krokem, sprej neustále přitisknutý k hrudi. Čím víc se blížil k vrcholku, tím víc nabývalo psí vrčení na intenzitě. Virgila tam někde něco pořádně děsilo.

Už byl skoro nahoře, když se mu jedna bota zachytila ve sněhu o kus starého kmene.

„Do prdele! To mi ještě scházelo!“

Strávit zbytek noci s mokřýma nohama nebyla zrovna příjemná představa.

„Tak už mě konečně poslechněš, čokle blbej!“

Kšilták proklínal svět a odhrabával sních kolem nohy ve snaze vyprostit botu, když ho neobvyklý zvuk přinutil zapomenout na ledový chlad pronikající mu do chodidla a otočit hlavu směrem k vrcholu kopce. Virgil přestal vrčet, vydával teď jen přerušované chrčení, jako kdyby se vrhal na oběť s jediným cílem: rozcupovat ji a sežrat. Kšilták nechal botu botou a s bosou nohou doběhl posledních pár metrů, které ho dělily od vrcholu. V dáli ozařovala světla Paříže nebe a dodávala scéně nádech zvláštního neskutečna.

„Ježíšikriste!“

Bezdomovec vytřeštil oči, když si uvědomil, že kolem něj už není sních, jen krev. Samá krev. Ještě teplá krev, která mu začínala prosakovat do ponožky.

Pár metrů od něj Virgil zuřivě hryzal do ženské mrtvolky. Tesáky psa vzrušeného chutí krve odtrhávaly cáry masa z lýtka. Nikdy předtím neviděl Virgila ve stavu tak zběsilé zuřivosti.

„Přestaň, do hajzlu! Virgile, přestaň!“

Obří vlčák se otočil k pánovi se zlověstným vrčením. Se svými krvavými tesáky vypadal jako pekelná příšera.

Kšilták křečovitě zmáčkl sprej a prošlý slzný plyn vzápětí zaplavil oči jeho jediného přítele. Virgil na nic nečekal a s kňučením odběhl, zanechávaje za sebou temně rudou stopu. Kšiltákovy zimou spleené oči se zalily slzami. Na čele se mu perlily velké kapky potu, když tu teď stál sám nad rozcupovanou mrtvolou. V hlavě mu naskočily staré reflexy a automaticky nahmatal ženin puls. V případě srdeční zástavy by ještě dnes dokázal člověka zachránit. Otočil ženě hlavu tak, aby jí viděl do tváře. Bylo však pozdě. Už pro ni nemohl nic udělat. Někdo jí vydloubl oči. Vypadala jako zlověstná figurína. Z širokých krvavých očních důlků zbyly jen zčernalé díry. Strašlivé propasti připravené ho pohltit. Uskočil instinktivně dozadu. Palčivá bolest mu sevřela žaludek a stoupala dál jícnem nahoru. Už skoro zvracel, když ho podivný zvuk donutil se otočit. Nějaký tvor za ním dýchal. Pár metrů od sebe uviděl postavu v podřepu skrytou v křoví.

Stáhlo se mu hrdlo, když zahlédl třpytící se záblesk ostří nože.

Hleděl do očí smrti.

KAPITOLA 2

Vánoce v Paříži, jistojistá depka. To si v každém případě pomyslela Anna, když se dívala na zářící girlandy zdobící Školskou ulici. Navzdory tomu, co se říká, Paříž nebyla městem, které umí slavit. Když pomíneme avenue Champs-Élysées a park Disneyland, kouzlo Vánoc se tu omezuje na totální genocidu jedlí, jejichž opuštěné mrtvoly se válejí na chodnících, počínaje 1. lednem.

„Mami? Je zelená. Ty spíš?“

Nathan, devět let, andělská tvářička s tmavýma pronikavýma očima, hleděl upřeně a vážně na svou matku.

„Ke všemu jedeme zase pozdě!“

Anna se podívala do zpětného zrcátka. Řidič černého terénního auta za nimi na ní už blikal. Zázrak, že ještě nezatroubil. Sešlápla plyn a zanechala své úvahy o Vánocích na rohu ulice Monge.

Anna zapsala syna do soukromé školy Hora svaté Jenovéfy, nacházející se nedaleko jejich bytu v pátém pařížském obvodu. Mohla by ho tam vodit i bez auta, ale nesnášela hromadnou dopravu. Metro pro ni představovalo vrchol městského zla. Místo bez života, kde se projevovaly nejtemnější stránky lidské bytosti, počínaje lhostejností až po slovní a fyzické násilí. Anna byla vždy přesvědčená, že kdyby byl Goethe Pařížan, umístil by Dantovo peklo na linku číslo 13.

„Dneska tě vyzvedne táta.“

Vzadu žádná odpověď. Nathan hleděl ospalýma očima z okénka.

„Máme dnes v práci velkou inventuru, víš, a možná přijdu až pozdě večer.“

Anna se rychle podívala na svého syna. Od té doby, co mezi ní a Alainem panovalo napětí, se už neusmíval jako dřív. Jeho třídní učitelka si ji dokonce pozvala, aby jí sdělila, že je Nathan zakřiknutější než obvykle. Předstírala, že nerozumí, ale věděla moc dobře, že se kvůli jejich nekonečným hádkám trápí. Smutkem stažený dětský obličejík jí drásal srdce víc než cokoliv jiného.

„Slíbíš mi, že nestrávíš večer hraním videoher?“

„Slibuju.“

„Určitě?“

„Řekl jsem, že jo!“

Nepřesvědčivý slib, jehož dodržení moc šancí nedávala.

Blinkr – a šup mezi dvě auta u chodníku přímo před vchodem do školy, kde už se tlačila horda dětí.

Nathan se naklonil k matce a letmo ji políbil na tvář. Tohle gesto, tím vzácnější, čím víc rostl, v Anně okamžitě vyvolalo nostalgické vzpomínky na první roky jeho života, kdy byl jejím mrňouskem a kdy jí život připadal klidnější, krásnější.

„Ugo mě pozval na narozeniny... Můžu, mami?“

„A který den?“

„Příští sobotu... Šli bychom asi do skateparku. Souhlasíš?“

Skate, nový koníček, který teď zcela ovládal život jejího syna a nutil Annu navštěvovat všechny specializované obchody ve městě. Na „prkně“, o které ji tak úpěnlivě žádal a které mu koupila, byl nápis gotickým písmem orámovaný dvěma černokřídlymi anděly „Skate or Die“. Představa, jak Nathan klouže po asfaltu mezi auty, jí sice občas nedávala spát, ale byla to teď jediná činnost, při které se usmíval, takže...

„Ano, drahoušku. *Skate or Die!*“

„Díky, mami! Super!“

Nathan jí znovu políbil, tentokrát o poznání vřejeji. Ještě chvíli se kochala přítomností toho malého človíčka, pro kterého by udělala cokoli na světě.

„Buď hodný a hezky ve škole pracuj, moje kuřátko.“

Bouchnutí dveří. Nathan už byl venku a spěchal za kamarády. Zmizel v útrokách školní budovy a zanechal svou matku samotnou za volantem. Ještě chvíli pozorovala děti, jejichž proud pomalu slábnul. Zvonek ohlašující konec příchodů. Brána školy se zavřela, byl čas odjet, začít svůj další pracovní den, svůj každodenní jednotvárný život, svou samotu. Anna se pomalu rozjela a stočila volant napravo, aby najela na hlavní třídu. Nákladáku projíždějícího plnou rychlostí ulicí si nevšimla.

Ve zlomku vteřiny se její auto proměnilo v podivnou hromadu kovu, plastu a krve. Zády a obličejem jí projela prudká bolest, když ji náraz vymrštil do čelního skla. Pak se čas zastavil...

KAPITOLA 3

Jsem mrtvá.

To bylo první, co Annu napadlo.

Nejsem mrtvá, budu do konce života mrzák. Kdo se postará o Nathana? Nemohu ho tu takhle nechat samotného...

Anna nevěděla, kde je. Bezpochyby ve vraku auta rozdrčená silou nárazu. Anebo v nemocnici v kómatu. Instinktivně se pokusila narovnat a podívat se na své ruce. Cítila zvláštní lehkost, bolest zmizela. Všechno kolem bylo temné, obrysy, které jen stěží rozeznávala, jí připadaly deformované jako v křivých zrcadlech, které tolik rozesmívají děti.

Něco bylo špatně: neviděla své ruce. Přesto je cítila. Hýbala prsty, pokoušela se zahlédnout své tělo, ale její slabé oči nedokázaly nic rozeznat. Pak pohlédla směrem dolů a uviděla světlo. Jako by někdo rozsvítil velký bodový reflektor a ozářil jím scénu na divadelním pódiu. Soustředila se, dokud se jí zrak nezaostřil. Bylo tam auto. Její auto. Nákladák urval celou pravou část karoserie, její kousky se válely všude. Kolem rozpáraného vraku se pohybovalo několik postav. Opět se soustředila a měla dojem, že klesá níž a níž. Zhlédla své tělo vklíněné mezi sedačkou a volantem, záchranáře strhávající kleštěmi plech a snažící se vyprostit ji ze železného rubáše. Všude byla krev. Spousta krve. Jeden ze záchranářů jí právě píchal injekci adrenalinu.

Jsem mrtvá, pomyslela si znovu Anna. Přesto byla tady, při vědomí, a sledovala scénu, která se pod ní odehrávala jako v nějakém filmu. Vznášela se teď asi tři metry nad zemí a rozeznávala každý detail.

Viděla ředitelku školy a pár dalších učitelek, jak vytřeštěně pozorují scénu. S ředitelkou se dobře znala. Byla to na první pohled nezáživná žena, která však měla zlaté srdce. Měla oči plné slz. Dorazila sanitka. Záchranářům se konečně podařilo vyprostit její tělo. Anna si náhle uvědomila, že k ní nedoléhají vůbec žádné zvuky. Jako by byla v nějaké kukle, chráněna před bolestí, hlukem a chladem. Přesto neměla dojem, že by se vše odehrávalo v tichém světě. Zdálo se jí, že slyší hudbu. Pár vzdušných akordů naplňovalo prostor. V životě neslyšela nic tak krásného. Ta nadpozemská melodie v ní okamžitě vyvolala pocit blaha a naprosté vyrovnanosti.

Dole pod ní záchranáři opatrně přenášeli její tělo na nosítka. Co bude dál? Bude následovat své polámané tělo až do nemocnice? Nebo je jí souzeno bloudit světem jako ztracená duše? Anna si začínala zvykat na lehkost svého éterického těla, díky níž necítila ani bolest, ani strach.

V tu chvíli se začaly do doposud dokonalé symfonie vkrádat nepříjemné a falešné tóny. Jasně a uklidňující světlo, které ji do té doby obklopovalo, začalo pomalu tmavnout. Jako by ji něco táhlo směrem nahoru. Otočila svou neviditelnou hlavu k nebi a spatřila obří tunel, který se nad ní rozevíral. Tunel plný černého světla... Chvíli se snažila zůstat při zemi, avšak marně. Tunel jí do sebe vtahoval jako hladové oko cyklonu. Jakmile se ocitla uvnitř, uslyšela šepot.

27, 27, 27, 27...

Docela obyčejné číslo vyslovované pořád dokola. Monotónní omamná litanie, která jí bušila do hlavy jako kladivo.

Zmocnil se jí hluboký, všudypřítomný neklid.

Jsem mrtvá. Jdu do pekla!

Anna nebyla nikdy věřící, přesto v tento rozhodující okamžik, kdy se blížila k hranám smrti, cítila, že všechna náboženství měla pravdu. Za hranicí našeho pozemského života existuje něco dalšího. Něco děsivého.

Náhle se s ní začalo všechno točit. Měla pocit, že se pohybuje závratnou rychlostí, rychleji než světlo. Temný tunel se donekonečna prodlužoval. Anna zavřela oči v naději, že to všechno skončí a ona se probudí v nemocničním pokoji. Ne, ještě ne. Její dlouhá bolestná cesta vnitřkem tunelu neměla konce. Ztratila veškerý pojem o čase a ten okamžik mohl stejně tak trvat celou věčnost jako pouhý zlomek vteřiny. Anna byla vyděšená.

Bože, jestli existuješ, pomoz mi...

Ale žádný zázrak se nestal. K šepotu se přidal další nepříjemný pocit, jako by se po ní sápany neviditelné ruce a pokoušely se ji uchvátit. Anna začala ječet.

Přestaňte! Snažně vás prosím, přestaňte!

Z jejích úst však nevycházel žádný zvuk. Náhle se na konci tunelu objevilo neskutečně jasné světlo. Znamená to snad konec jejího utrpení? Jak se k němu blížila, rozeznávala stále jasněji jakousi postavu – menšího, podsaditého muže s krátkými vousy a brýlemi. Vznášela se teď nedaleko od něj a on na ni upřeně hleděl. Anna toho muže neznala, ale určitě se jí od něj dostane odpovědi. To bylo jediné, co ji zajímalo.

„Jsem mrtvá?“

Muž jí odpověděl bez jediné známky emoce.

„Moc nechybělo, ale nejsi mrtvá, můžeš se považovat za šťastnou.“

„A kde tedy jsme?“

„Na přechodu mezi světy.“

„Kdo jste? A co tu dělám já?“

Muž ji pozoroval, aniž by cokoliv řekl. Něco v jeho tváři Annu zneklidňovalo. Z celé jeho bytosti vyzařovala chladná nenávisť.

„Jsi zde, protože je to jediné místo, kde s tebou teď mohu mluvit.“

Všechno se jí v hlavě zatočilo. Není-li v pekle ani v ráji, kde tedy je? A kdo je ten neznámý?

„Ničemu nerozumím... Já... jela jsem autem a...“

„Přišel jsem tě varovat. Uděláš líp, když zavřeš pusu a budeš mě poslouchat, máme málo času, tak ho snad využijeme, ne?“ skočil jí nevrle do řeči. Jeho pohled potemněl nenávisť.

„Teď mě dobře poslouchej, Anno, a nepokoušej se mi utéct... Ať budeš kdekoliv, ať se schováš kamkoliv, najdu si tě.“

„Proč? Kdo... kdo jste?“

Mé jméno není důležité. Potřebuješ vědět jen jedinou věc,“ pronesl s úsměvem. „Zabiju tě...“

KAPITOLA 4

„Světlo se ke mně blížilo... dostávalo lidské obrisy. Přesto to nebyl člověk, měl jsem jen pocit něčí přítomnosti. Chci říct, bylo tam světlo, zářivé, oslňující, zlatavé světlo, uvnitř něhož jsem rozeznával siluetu. Neměl jsem ponětí, kdo by to mohl být, rozumíte, ale byla to první osoba, kterou jsem od své nehody viděl. Postava se ke mně blížila, až byla přímo u mě, a čím blíže byla, tím větší všudypřítomná láska mě objímala...“

Svědectví Rogera C.,
pacienta doktora Philippa Roodyho

Bílé světlo nemocničního pokoje. Anna otevřela oči a ocitla se v reálném světě. Kde jsem? Kdo byl ten muž? Proč mi vyhrožoval? Otázky přicházely jedna za druhou bez odpovědí. A pak náhle konec. Nesnesitelná bolest jí sevřela záda, nohy a čelo. Zkusila se narovnat, ale marně. Ve snaze najít nějaký opěrný bod se pokoušela zachytit rukama okrajů nemocničního lůžka. Nahmatala malý kovový držák a napnula břišní svaly, čímž vyvolala řetězovou reakci bolesti vystřelující jí do celé páteře, což jí naprosto vysílilo a odradilo od jakýchkoliv dalších pokusů. Rozhodla se tedy soustředit se na nohy a zjistila, že s těmi může přece jen jakžtakž hýbat. S úlevou si vydechla – *no sláva, nejsem ochrnutá...* Stočila pohled na stranu a očima přešla lahvově zelenou stěnu pokoje. Žádný nábytek kromě

kovového odkládacího stolku s plastovou nádobkou. Očima sklouzla ke své paži a spatřila tenkou trubičku napojenou na infuzní lahev s fyziologickým roztokem.

Jak dlouho už jsem tady?

Nic v pokoji nedávalo odpověď na tuto otázku.

Odvezla jsem Nathana do školy ráno... 13. prosince... V pondělí 13. prosince. Týden nato jsme měli slavit Vánoce u Alainových rodičů.

Anna se pokusila otočit hlavu doprava. Kvůli neutuchající bolesti měla dojem, že má obnažené krční nervy. Přesto se jí podařilo zahlédnout malý noční stolek, na kterém stála váza s květinami, plyšák a lístek s nápisem. S vypětím všech sil si ho přisunula tak, aby na něj viděla.

„Veselé Vánoce, mami, hezky se uzdrav, dávám ti svého starého plyšáčka. Mám tě moc rád, Nathan.“

Oči se jí zalily slzami. Otočila lístek a na druhé straně uviděla rukou psané datum: 26. prosince 2013.

26. prosince! Prospala skoro dva týdny! Přesto měla dojem, že se její cesta temným tunelem udála před chvílí.

Dveře pokoje se zvolna otevřely a dovnitř vešla mladá sestřička v modré uniformě tlačící před sebou vozík. Pohlédla na Annu a tvář se jí okamžitě rozzářila.

„Vy jste vzhůru, to je úžasné! Jak se cítíte?“

Anna chtěla odpovědět, ale z úst jí nevyšel žádný zvuk.

Sestra se posadila na okraj postele a stiskla malý zvonek, který visel ze stropu.

„Ničeho se nebojte. Strávila jste dva týdny v kómatu, za chvíli se na vás přijde podívat pan doktor.“

Dva týdny v kómatu! To byl tedy svět, do kterého se propadla po té nehodě.

A to si vždycky myslela, že lidé v kómatu se oddávají jakémusi pokojnému spánku.

Sestřička jí na ruku navlékla manžetu na měření tlaku a na hrud' připnula pár elektrod, aby zkontrolovala hodnoty.

„Můj syn, Nathan... Jak se má?“

Slova jí vyšla z úst, aniž by si to Anna uvědomila. V ústech cítila chuť krve a oceli.

„Váš syn za vámi chodil skoro každý den! Je moc milý.“

Anna se usmála. Představa syna na ni působila jako injekce morfia.

„Panečku, jste na tom výtečně!“ řekla sestřička a sundala elektrody. „A bude vám líp a líp, uvidíte.“

Dveře se otevřely a vešli dva lékaři v bílých pláštích. Jeden z nich měl ve vlasech zvláštní barevnou čelenku.

„V kolik hodin se vzbudila?“

„Nevím přesně. Dělal jsem poslední obchůzku v jedenáct. Našla jsem ji tu takhle teprve před chvílí.“

Doktor bez čelenky nechal sestřičku sestřičkou a obrátil se k Anně:

„Dobrý den, paní Renucciová, jsem profesor Beck. Jste v nemocnici Raymonda Poincarého. Měla jste nehodu.“

Doktor se snažil jít na ni zlehka, aby ji příliš nevyděsil, a Anna nebyla schopná mu říct, že tohle všechno už dávno ví. Byla při tom, viděla celou scénu z výšky tří metrů!

Protože neodpovídala, otočil se zpět k sestře.

„Promluvila už?“

„Ptala se na syna, ale jinak nic.“

Lékař cosi naznačil svému kolegovi s čelenkou, anesteziologovi, a prohodil s ním pár slov, která Anna neslyšela. Pak se opět obrátil k ní.

„Umím si představit, že se asi cítíte poněkud dezorientovaná. Museli jsme vás uvést do umělého spánku, abychom vás mohli ope-
rovat. Měla jste vážně poraněnou páteř. Ale teď už je všechno v po-
řádku. Brzy budete zase chodit.“

„Co se stalo?“

Slova Anně opět vyšla z úst, aniž by na tom měla sebemenší zá-
sluhu. Jako kdyby si to jen myslela.

„Do vašeho auta narazil nákladní vůz. Jel očividně příliš rychle.
Bylo štěstí, že s vámi nikdo jiný v autě nebyl.“

Panebože! Kdyby byl Nathan ještě s ní, leželo by jeho rozdrčené
tělo spolu se zbytky karoserie na chodníku. Nikdy by se z toho ne-
dostal...

„Jak se cítíte?“

„Mizerně.“

„To je úplně normální. Váš organismus fungoval dva týdny ve
zpomaleném chodu, uspali jsme všechny aktivní zóny vašeho
mozku.“

Všechny kromě těch, které se rozhodly vyslat ji do čtvrté di-
menze a představit ji té stvůře!

„Teď už vám bude jen líp a líp, paní Renucciová. Všechno se vrátí
do starých kolejí. Sice pomalu, ale jistě...“

Oba lékaři se usmívali, sestřička se usmívala, ale Anna měla ne-
odbytný pocit, že budoucnost nebude tak růžová...

KAPITOLA 5

Tři zlomená žebra, prasklý třetí bederní obratel a pár hematomů. Pro lékaře to byl hotový zázrak. Pro Annu začátek utrpení. Na jedné straně se hrozila bolesti dostavující se při každém sebemenším pohybu, na druhé straně se nemohla dočkat, až začne po skoro měsíční hospitalizaci znovu žít normálním životem se svou rodinou. Alain s Nathanem za ní chodili téměř každý den, návštěvy se však brzy začaly měnit v utrpení, když viděla, jak se na ni její syn při odchodu vždy zadívá smutným, ztraceným pohledem. I když se Alain choval přímo ukázkově – staral se o domácnost, všechno zvládal na jedničku, po problémech, které mezi sebou měli před nehodou, nebylo ani stopy –, máma se prostě jen tak nahradit nedá.

Navíc tu byl ten temný tunel plný černého světla.

Každou noc se Anna ocitala znovu a znovu na své podivné cestě prostorem a časem. Nejdříve se ozvala uklidňující hudba, pak přišly strašidelné šepoty.

27, 27, 27...

A nakonec výhrůžky.

Zabiju tě.

Vyzkoušela snad všechno, aby vyhnala ty příšerné vzpomínky z hlavy, ale nic nepomáhalo. Něco v hloubi její mysli ji nutilo přehrávat si ten přechod mezi dvěma světy stále dokola. Při sebemenší odpolední siestě, sebemenším zaklimbání se jí v hlavě rozezněla

hudba, ocitla se v nekonečném víru a srdce jí sevřela úzkost a strach. Anna spala čím dál méně, takhle už to dál nešlo. Za týden měla jít domů a tam bude se svými otázkami, strachem a pochybnostmi sama.

Horká voda ze sprchy jí stékala po kůži. Poprvé od nehody si prohlížela své tělo v zrcadle jejich malé koupelny. Zdeformovaná ocel sešrotovala auto, namáčkla sedadlo řidiče na ovládací desku a rozdrtila jí přitom tři žebra. Sjela si dlaní po bílém bříše a dotkla se opatrně tenké jizvy v místě, kde kosti propíchny kůži. Několik centimetrů pod pupíkem byla zřetelná vodorovná bílá čára, vzpomínka na bolestivý porod. Nathan se narodil císařský řezem o měsíc dřív. Ruce sklouzly nahoru až ke spánkům, kde jí chirurgové museli sešít velkou část vlasové pokožky rozpárané skleněnými úlomky. Díky její husté černé hřívě nebyly stopy po skalpu téměř vidět. Otočila se, aby se viděla zezadu. Kousíček nad zadkem byla krátká, ale tlustá jizva poslední viditelnou stopou po náročné operaci nezbytné pro vyztužení prasklého obratle.

Jsem celá poslepaná. Alain už po mně nebude nikdy toužit.

Od chvíle, co se probrala z kómatu, se u ní střídala euforie s hlubokou depresí. „Klasický průběh“ podle psychologa doktora Gilberta, který se na ni přišel dvakrát nebo třikrát podívat. Mnohé oběti dopravních nehod se dokonce obviňují, že přežily, zatímco někdo z jejich blízkých ne. Navzdory všem obtížím se Anna ještě může považovat za šťastnou.

Jsem živá. Nathan je živý. Život jde dál.

Bylo pro ni těžké tomu uvěřit. Anna věděla, že nemůže dělat, jako kdyby se nic nestalo. Nehoda existovala, černé světlo existovalo, výhrůžky jakbysmet.

Musela si o tom s někým promluvit.

Ordinace doktora Becka se nacházela na konci hlavní chodby chirurgicko-ortopedického oddělení. Anna se převlékla z modré nemocniční košile do přílehevých džín a bavlněného tílka, které jí z domova přinesl Alain. Navzdory lednovému počasí venku bylo v nemocnici neustále horko. Chvilí pozorovala okolí a čekala, až bude doktor v ordinaci sám. Zážitek, se kterým se mu chtěla svěřit, se nepopisoval snadno. Ve chvíli, kdy v blízkosti nepoletoval žádný bílý plášť, sebrala odvalu a vstoupila. Beck seděl před počítačem a pročítal si chorobopis nějakého pacienta.

„Neruším vás?“

„Ale vůbec ne, Anno! Jak se dnes máte?“

Bylo mu něco kolem šedesáti, měl prošedivělé spánky a vysoké, ustupující čelo. Tenké vrásky kolem očí prozrazovaly veselou povahu. Pro chirurga jistě velké plus.

„Trochu mě bolí kyčel, ale celkově se cítím dobře.“

„A koncem týdne půjdete domů, 10. ledna, abychom byli přesní.“

„Normálně ano.“

Anna nevěděla, jak začít. Musela s ním ale mluvit.

„Můžu vám nějak pomoci? Vypadáte ustaraně. To jsou pacienti často, když mají být propuštěni z nemocnice. Člověk se tu cítí trochu jako v ochranné ulitě, ale všechno bude fajn, uvidíte.“

Teď byla ta pravá chvíle.

„Já... chtěla bych s vámi o něčem mluvit... O něčem, co se mi přihodilo, když jsem měla tu nehodu.“

Beck definitivně odsunul rozečtený chorobopis a rázem se k ní i s křeslem otočil. Soustředil se teď výhradně na ni.

„Poslouchám.“

Anna mu do nejmenších podrobností vyprávěla svůj zážitek. Snažila se mu co nejvěrněji vylíčit všechny vzpomínky, neopomenout žádný detail, žádný pocit.

Beck ji pozorně poslouchal, občas se na něco zeptal. Na konci vyprávění z Anny jako by spadlo těžké břemeno. Cítila se teď mnohem volněji. Přesto měla strach z jeho reakce.

„To je velmi působivé!“

„To jistě.“

„Už jste o tom s někým mluvila?“

„Jste první.“

„Ani s manželem?“

„Ani s manželem.“

„Tak tedy, Anno, zřejmě vás překvapím, ale musím vám říct, že nejste první člověk, který mi něco takového vypráví.“

„Vážně?“

„Ano... Tyto zkušenosti jsou u lidí, kteří jen o vlasek unikli smrti, dost časté. Jedná se však o velmi intimní zážitky, o kterých s rodinnými příslušníky mluvíme jen vzácně.“

Anna nevěděla, co si má myslet. Na jednu stranu ji uklidňovalo, že není jediná, na druhou stranu se cítila ještě ztracenější. Intuice jí napovídala, že cesta, na které se při svém zážitku ocitla, byla zprávou určenou jen jí samotné. Chirurgova odpověď její zvědavost neuspokojila.

„Víte, někteří vědci se tímto problémem seriózně zabývají. Existují dokonce diskusní skupiny, jichž se účastní samotní pacienti.“

„Znáte nějaké?“

„Ne. Ale zajděte za doktorem Gilbertem. Jsem si jist, že vám poradí. Tento typ skupinové terapie velice pomáhá lidem, kteří si prošli traumatickým zážitkem. Může vám to pomoci zbavit se stresu.“

„Děkuji, profesore. Zachránil jste mi život.“

„Ach ne, dělám jen svou práci... Navíc jste mladá žena plná energie, vy jste taky odvedla kus práce.“

V neovladatelném návalu radosti se mu vrhla kolem krku a políbila ho na tvář. Oči se jí zalily slzami.

„Odvalu, Anno... A nezapomeňte se stavit u Gilberta.“

Měla se s ním setkat koncem týdne, aby společně probrali její stav, než ji z nemocnice definitivně propustí. Určitě si nenechá ujít příležitost dozvědět se o celé věci víc.

KAPITOLA 6

Návrat domů byl těžší, než čekala. Byla šťastná, že je opět se svým synem a ve svém pohodlném pařížském bytě ve čtvrti Mouffetard, pobyt v nemocnici z ní však vysál veškerou energii. Měla za sebou měsíc probdělých nocí přerušovaných jen pravidelnými návaly vzpomínek na její cestu za hranice tohoto světa a nočními návštěvami zdravotních sester. Byla úplně vyčerpaná. Alain se snažil pomáhat jí s domácností, jak jen mohl, jenže to nestačilo. Únava a stres ji připravily o veškerou trpělivost a i sebenevinnější poznámka ji dokázala okamžitě vytočit. Kam až její paměť sahala, uměla se vždy perfektně ovládat, netrpěla nikdy žádnými výkyvy nálad. Na ostatní působila dojemem dynamické, usměvavé ženy, vždy připravené naslouchat ostatním, vžívat se do jejich starostí. Učebnicový příklad empatického chování. Jenže tahle Anna zůstala uvězněná kdesi ve vřaku auta mezi kousky skla a oceli, navždy mrtvá. Teď tu byla Anna vznětlivější, mnohem bližší své pravé povaze: prudké a divoké. Všechno v ní vřelo a kypělo.

Ta změna charakteru ji děsila. Občas měla dojem, že se nepoznává, jako kdyby z ní promlouval někdo cizí. Doktor Gilbert ji na tento typ reakce upozornil. Traumatický zážitek podobný tomu, kterým si prošla, může mít za následek hluboké změny chování a nálad, návaly vzteku, depresivní stavy. Věru bohatý výběr.

Naštěstí tu byl Nathan. Byl jejím světlem, její nadějí. Když byla s ním, nebála se temného tunelu s černým světlem, hlasů či vousaté stvůry.

„Mami, ty už jsi zase někde mimo!“

Nathan ji pozoroval nechápavýma očima. Stál nahatý ve vaně a podle husí kůže a zježených chloupků po celém jeho dětském tělíčku bylo jasné, že už pěknou chvíli čeká, až mu máma podá ručník, který svírala v rukou.

„Promiň, miláčku.“

Do těchto zvláštních mikrospánků upadala v poslední době čím dál častěji. Jemně ručníkem masírovala synovi záda a nohy, sebe-menší námaha vyžadovala stále ještě příliš energie.

„Víš, mami, tohle dělat nemusíš, já už nejsem žádný mimino.“

„Já vím, ale dělá mi dobře, když se o tebe můžu starat. Tobě to vadí?“

Nathan zavrtěl hlavou a přitiskl se k ní.

„Maminko, co vidíš v těch svých snech?“

„Ale nic, zlatíčko.“

Kdybys jen tušil... taky by ses bál usnout...

A byl tu také ten vnitřní hlas přicházející z nejskrytějších hlubin její duše a ozývající se čím dál častěji jako ozvěna na vše, co řekla a prožívala. Ne, necítila se líp a líp, jak se ji pokoušeli lékaři přesvědčit.

Na televizní obrazovce v obývacím pokoji se v rychlém sledu střídaly barevné záběry kresleného filmu. Normálně Anna svého syna neviděla před televizí zrovna ráda. Stačilo jí, že už takhle trávil většinu volného času před počítačem nebo tabletem svého otce. Jistě, bylo to stejné ve většině domácností, to ji ale nijak neuklidňovalo, zvláště když sama byla vždy vedena k lásce k četbě. Pro ni jako pro většinu rodičů byly kreslené filmy, televizní seriály nebo počítačové

hry jen ztrátou času. A přesto si od chvíle, co se vrátila, zvykla nechávat Nathana, když vařila, aby trávil čas tímto způsobem. Mohla se tak dosyta oddávat svým myšlenkám a přehrávat si v mysli stále dokola ten zážitek. Klaply dveře, Alain se vrátil ze své ordinace.

„Jak se daří, miláčku?“ zeptal se a přistoupil k Anně zezadu, aby ji objal a políbil vzadu na krk. Dotyk jeho vlhkých studených rtů v ní okamžitě vyvolal odpor a odtáhla se. Alain si toho všiml, ale zdržel se jakéhokoliv komentáře. Už si zvykl.

Měl štíhlou postavu a obličej s téměř ženskými rysy. Dlouhé blond vlasy a nenápadné brýle mu dodávaly jemné, přívětivé vzezření. Poznala ho, když jí bylo čtyřiaadvacet, a okamžitě mezi nimi vzplál vášnivý vztah. Ale roky štěstí se postupně rozplynuly v poněkud méně idylickou každodenní realitu. Život nikoho nešetří, ani zamilované, a pozdější Annin portrét dva roky po narození Nathana mezi nimi něco přefal a způsobil pozvolný úpadek jejich vztahu. Hlavně však Anna nedokázala Alainovi zapomenout jeho nevěru...

„V poledne jsem se viděl s Edwardem, pozdravuje tě.“

Ať chcípne! pomyslela si Anna.

Edward, ten milý Edward, dávný Alainův přítel... Studovali spolu zubařinu a spolu si také otevřeli první ordinaci. Problémem však byla Edwardova závislost na hazardních hrách. Poker, sázky... Utratil polovinu platu za to, aby si opatřil svou každodenní dávku adrenalinu a uspokojil touhu po bohatství. Závislost, která mu zničila profesní a později i rodinný život. Už nebyly společníky, ale Alain se s ním stále vídal, aby mu tu a tam vypomohl. Právě Edward mu představil tu „holku“.

Anna ho za to nenáviděla.

Závěrečná hudba a titulky. Kreslený film právě skončil. Rodina povečeřela u stolu v obývacím pokoji bez jediného slova. Hodinu nato ležel Nathan v posteli a pomalu usínal, poté co se dlouze

pomazlil s matkou. Rituál, který nevyžadoval od svých šesti let, ale který po nehodě opět nabyl na důležitosti.

Deset hodin večer. Den končil. Anna spolkla půlku xanaxu, který jí předepsal doktor Gilbert, aby se jí lépe usínalo, a zalezla pod deku. Alain si lehl k ní, pevně rozhodnutý přerušit ticho, které mezi nimi panovalo od jejího návratu z nemocnice.

„Dělám, co můžu, víš...“

„Vím.“

„Ale nestačí to.“

Věděla, že ho stojí nadlidské úsilí, aby do jeho hlasu nepronikl ani náznak nervozity.

„S tebou to nemá co dělat. To je můj problém,“ řekla.

„Tohle neříkej. Nikdy jsi mi neodpustila. A zdá se mi, že je to od té nehody čím dál horší.“

„Víš dobře, jak to bylo, Alaine... Ne, nikdy jsem ti neodpustila.“

Její slova byla ostrá a studená jako hadí uštknutí.

Alain neměl co říct. Nic, čím by se mohl bránit. Tenhle rozhovor znal nazpaměť.

„To už jsme si snad vyříkali, Anno. Ano, udělal jsem kravinu, neovládl jsem se! Nemůžeš mi to celý život vyčítat. Po tom, co se stalo... Důležité je, že jsme tady, oba živí! Jako kdybychom začínali znovu!“

„Moje dítě... Moje dítě zemřelo... To nemůžu nikdy zapomenout, tady je to napsáno, tady...“ ukázala si prstem na břicho, „a bolí to!“

„Chceš říct, že jsi potratila kvůli mně?“

„Chci říct, že kdybys byl tenkrát se mnou, místo...“

Hlas se jí zlomil. Nevěděla, proč je k němu i po tolika letech tak krutá. Ten idiot Edward mu představil holku, mladou studentku, která si přivydělávala „přesvědčováním“ starších pánů, že jsou stále

ještě svůdní a okouzlující. Alain ani nepoznal, že je to prostitutka. Úplně před sebou viděla jeho výraz, když mu ta žába řekla, aby zaplatil. Po čtrnácti letech společného života a jednom dítěti nad tím mohla mávnout rukou a přičíst to jeho neukojenému libidu během jejího těhotenství a přirozené mužské slabosti, ale její děťátko bylo mrtvé.

Nikdy mu neodpustím, ať chcípne!

Hlas přicházel bez ohlášení. Anně se začínal líbit.

KAPITOLA 7

Sníh. Všude kolem jen sníh. Ledové moře sněhu s vystupujícími temnými hroty, jejichž vrcholky se vlnily ve větru. Kam jen oko dohlédlo samý les, panenské a neprobádané území...

Co tu dělám?

Anna ležela na zemi, ruce podél těla, tvář obrácenou k nebi. Na sobě měla lehoučké šaty a třásla se zimou. Nad ní se klenulo překvapivě jasné nebe poseté hvězdami.

Sním.

Anna se pokusila zvednout, ale zády jí opět projela krutá bolest. Ostrý vítr odvál mrak, který jí zasypával tvář sněhovými vločkami a nutil ji chránit se rukama.

To bych raději ten tunel s černým světlem! Jestli to takhle půjde dál, umřu zimou. Může člověk ve snu umřít?

Přetočila se na bok a koleno přitiskla k zemi. Opřela se o holenní kost a podařilo se jí zvednout své rozbolavěné tělo a narovnat se. Všude kolem sebe viděla jen zmrzlé stromy se sukovitými kmeny. Rozhlédla se, aby našla nějaký bod, podle kterého by se mohla orientovat. Nic. Nehybný les se táhl donekonečna.

Tak jo, děvče, budeš si muset zvyknout na podivné sny.

Rozhodla se vykročit směrem na sever a uvědomila si, že je bosa. Zvláštní, vůbec ji nestudily nohy, jako kdyby sněhová pokrývka pod ní ve skutečnosti neexistovala. Po pár krocích se ocitla před obrov-

ským dubem. Strom se tyčil vzhůru k nebi a jeho větve, proměněné ve zmrzlé šípy z něj čněly jako cípy hvězdy. Zadívala se pozorně na kmen a uviděla jakýsi symbol vyrytý hluboko do kůry. Byla to spirála.

Musím si zvolit směr a jít stále rovně, dokud nedojdu na konec tohohle mizerného snu.

Anna se pokoušela rozumně zvážit situaci, což dělala pokaždé, když se ocitla před nějakým problémem. Jenže od chvíle, co se jí stala ta nehoda, to pro ni bylo čím dál těžší. Jak má člověk rozumně zvažovat skutečnost, když zažil věci neskutečné?

Anna zanechala strom s vyrytou spirálou svému osudu a ponořila se hlouběji do lesa. V ústech měla sucho a s každým dalším nápojem větru jí ledový vzduch pronikal stále hlouběji do nosních dírek, až měla pocit, že se udusí. Náhle jí připadalo, že v dáli něco zaslechla. Zprvu to znělo, jako by ve větru někdo dýchal, pak se dech proměnil v hudbu: v nadpozemskou melodii.

Už je to tu zas!

Jestliže slyší hudbu, zbytek na sebe nenechá dlouho čekat. S každým dalším krokem se připravovala na to, že se před ní vynoří temný tunel plný černého světla, který ji vtáhne do svého nadpozemského nitra a posléze vyplivne tvář v tvář ohavné příšeře. Po chvíli došla k úpatí kopce.

Víčka přilepená k očím připomínala jen uzoučké škvíry. Pokoušela se je rukama chránit, aby dohlédla na vrchol kopce. Na něm se k nebi vypínaly tři velké zmrzlé břízy.

Tohle místo znám.

Bůhvíproč ji to napadlo. Byla si jistá, že tu nikdy předtím nebyla, klidně by to odpřísáhla na Nathanův život.

Pocítila přímo zvířecí instinkt vydrápat se po svahu, který ji dělil od vrcholku kopce.